

сатели, и които ученытѣ имъ ги вардили отъ родъ въ родъ, ся измѣнили отъ времето, защо Старо-Бѣлгарскіятъ, необработанъ оставенъ, пренебреженъ, и преслѣдованъ отъ Грецытѣ, требувалъ да ся уварди неизмѣнно? До това ложно заключеніе, за което говорихъ горѣ, довело е Русскитѣ учены това, чи тѣи никакъ не учатъ новыятъ Бѣлгарски языкъ. Само единъ Юрій Ивановичъ Венелинъ стѣпи на това поприще; но Богу было угодно, да го отнеме отъ Русската литература весма рано. Страститѣ и личность та на современницытѣ ся мѣчиха да заглушатъ гласать на истината, която говори съ неговитѣ уста, но истината ще да восторжествува, и нѣкои вѣке познаха достоинството на изысканіята му, други зека да му остѣпватъ бранското поле; а когато заедно съ чловѣцытѣ угаснатъ и страститѣ, които ги волноваха, потомството ще почите памятьта му, като на изыскательтъ, който направи нова епоха съ трудоветѣ си. — А Бѣлгаретѣ что щать направи? Бѣлгаретѣ ще му воздвигнатъ сегаде памятницы (*).

(*) Бѣлгаретѣ, които живѣять сега въ Одесса сваршавать вѣке подписката, за да зарачать въ Італія надгробный памятникъ за Вселина, та да го пратать